

De dingen die we hebben, wat vertellen die over wie we zijn en over de weg die we hebben afgelegd? Voor deze interviewreeks vragen we mensen om acht voorwerpen te kiezen die ze niet kunnen missen. Deze week: singer-songwriter Roos Rebergen. “Ik ben al zoveel kwijtgespeeld.” Door **Guinevere Claeys** Foto's **Eva Donckers**

“Ik vind het heel moeilijk, het leven. Maar ik ben wel gestopt met vluchten”

De 8 van Roos Rebergen

- 1 De vergeten **sjaal van Tom Pintens**, omdat ik iets van hem wou hebben, zonder het hem te moeten vragen.
- 2 De **oorkonde voor de mooiste vlaai**, gewonnen door mijn broer: dan voel ik in één scène weer hoe het was – vroeger, met ons vieren.
- 3 **Mijn eerste demo's**, van toen ik een jaar of 16 was. Iets teweegbrengen bij mensen: daarover is het voor mij eigenlijk altijd gegaan.
- 4 **Dé rasp**. Van het merk Microplane.
- 5 Mijn zwarte **Levi's-jeans**. Heb ik al honderd jaar aan.
- 6 Mijn **Gibson SG**. Het is zo vreemd, hoe een ander instrument je meteen een andere kant doet opgaan.
- 7 **Het rouwkaartje van Eddy Wally**, vanwege het ontroerende tekstje van zijn manager Hugo.
- 8 **Ons rode hoekbankje**. Een dealbreaker: zonder dat bankje hadden we ons huis misschien niet gekocht.

De 8 van Roos Rebergen

“Ik werd eerst zo treurig van deze opdracht”, zegt Roos Rebergen. “Ik heb twee dagen gezocht naar een bakje met haar van mijn pony van vroeger. Dat had ik al sinds mijn achtste. Tot ik me herinnerde dat ik dat vorig jaar op eens vies vond, dat oude mufte paardenhaar, en dat ik het bakje in een opwelling heb weggegooid. Zomaar. Ik kan blijkbaar niets bewaren. Al mijn cd’s: ofwel ben ik ze verloren, ofwel zitten ze niet in hun hoesje. Ik ga zo verschrikkelijk onzorgvuldig met mijn spullen om. Ik ben al zoveel kwijtgespeeld. Jasjes waar ik van hield. Foto’s. Boeken. Alles kwijt. Daar werd ik zo boos van. Zo triest.”

Dat is natuurlijk niet de bedoeling. Dat spijt me.

— “Nee, hoeft helemaal niet. Want daarna begon ik het leuk te vinden. Om te ontdekken wat er wél nog is. Wat mij, ondanks mezelf, wél blijft vergezellen. Waar ik dus ook blijkbaar veel waarde aan hecht. En waarom. Dat vond ik leuk om over na te denken. Ik heb koffiegezet. Heb je zin?”

Het is vrijdagochtend en in de keuken van Roos, één hoog in haar huis op het Antwerpse Kiel, is een uitgebroken mezenest te horen. De achtertuin is niet groot, wel zelfverzekerd. Alle groen gaat er zowat zijn eigen gang. Roos voelt weinig aandrang tot cultiveren, haar man Paul evenmin. Er staat een kleine trampoline waar dochters Jackie (7) en Jo (1,5) wel eens vrolijk van worden. Maar de meest bezochte ruimte op de begane grond is wat ze “mijn studiootje” noemt. Er staat een drumstel (“van Paul, hij kan best goed drummen”), een piano (“hebben mijn ouders jaren aan afbetaald”), en enkele gitaren. Haar studio is een dagelijkse plek. Om te spelen, om te horen wat ze te zeggen heeft. Haar onvergelijkbare teksten dienen zich er spelend aan.

Net bracht ze de single ‘Hoe je leven moet’ uit, die ze opnam met het strijkersensemble van SunSunSun Orchestra, en met de volgende openingszinnen: ‘Tranen liepen over je rug. Dat ik weer eens voor mezelf koos en niet voor het geluk.’ Dit project met de strijkers is er een in eigen naam, Roos Rebergen. Van haar band, Roosbeef, moest ze even pauze nemen. Dat heeft met dat grote verlies te maken. En dat brengt haar vanzelf naar de eerste van de acht.

1

“Dit is een sjaal van Tom Pintens”, zegt ze. Ze legt de sjaal – grijs, gebreid, lang, warm – op de stoel tussen ons in. Alsof ze hem zich niet te veel wil toe-eigenen. “Net voor Tom ziek was – of misschien was hij dat al, maar wisten we het nog niet – had hij die hier op een winteravond laten liggen. Eerst wou ik hem teruggeven. Maar toen het nieuws kwam, dacht ik: ik ga hem houden. Ik had snel het gevoel dat het niet goed zou aflopen. En ik wou iets van hem hebben. Zonder hem dat te moeten vragen, want dat is toch een beetje raar. Dus dat kwam goed uit. Gisteren heb ik er de hele dag naar moeten zoeken. En heb ik écht lopen vloeken op mezelf. ‘Waarom koester jij dit nu niet wat meer?’ En

toen bedacht ik dat Tom dat ontzettend grappig zou hebben gevonden. Dat ik de hele dag naar die stomme sjaal van hem heb moeten zoeken (*lacht*). Weet je wel.”

Waar heb je hem gevonden?

— “Dat is het hem net. Ik heb hem gevonden toen ik stopte met zoeken. Want hij hing gewoon aan de kapstok. Natuurlijk. Daar hoort hij thuis. Waarom zou ik hem ergens weggestopt hebben?”

Wie was Tom voor jou?

— “Hij was zovelen voor mij. Ik heb hem leren kennen toen ik achttien was. Met Roosbeef speelden we ergens in Zwolle. Daar moesten we iemand vervangen, we mochten een halfuurtje spelen. We hadden nog niet veel materiaal. En Tom, die later die avond optrad met Zita Swoon, keek toe vanaf de zijkant en zei achteraf dat hij het heel goed vond. En of ik een producer zocht. Ja. Die zocht ik, al was het maar omdat ik zelfs nog niet wist dat ik die moest zoeken. Zo waren we vertrokken. We hebben toen snel onder zijn begeleiding onze eerste plaat opgenomen, *Ze willen wel je hond aaien maar niet met je praten*. Later ging hij ook de band in als muzikant. En hij begeleidde me altijd bij het schrijven. Als ik een liedje had, ging ik eerst naar hem. Hij kon snel zien wat het nodig had. Ook om het naar de band te vertalen. En hij zag ook altijd waarin de schoonheid zat.”

“En goed, boven alles was hij gewoon een vriend. Het is ook via Tom en de muzikanten die er toen bij kwamen – Wannes Cappelle en Tijs Delbeke en zo – dat ik in België, in Antwerpen, ben beland. Ik had altijd wel al een zwak voor België. Ik ben opgegroeid op een boerderij, in het Gelderse dorpje Duiven, waar mijn vader elk jaar een festivalletje organiseerde: de Koeioneur. En daar kwamen wel wat Belgische bands naartoe. Ik herinner me Flip Kowlier, Sukilove, Absynthe Minded. Ik was dertien of zo. En ik vond dat wel iets hebben. Knappe mannen die muziek maakten en Vlaams praatten (*lacht*). We gingen met het gezin ook geregeld met vakantie naar een Belgische stad – verdere reizen zaten er niet in. Ik hield al wel van de steden hier. Het voelde dus vertrouwd toen ik hier steeds vaker in Toms studio moest spelen. En het voelde uiteindelijk ook heel juist om hier thuis te komen.”

Hebben jullie het gehad over Roosbeef, en hoe het nu verder moet zonder hem?

— “Ik heb het er met hem over gehad. Ook al vond ik dat ongepast. Dat ik zat te tobben over mezelf terwijl hij zo ziek was. Maar dat leek hij niet zo gek te vinden. ‘Zet je niet vast’, was zijn advies. ‘Ga met veel mensen samenwerken. Ga doen wat je leuk vindt.’ Wat simpel klinkt, maar voor mij heel moeilijk is. Tom was daar heel goed in. Maar ik heb zijn advies gevolgd en dus nu eerst met SunSunSun een plaat opgenomen. Intussen schrijf ik ook wel weer voor Roosbeef. Het zal anders zijn. En hoe cru het ook klinkt, er komt ook weer ruimte. Dingen moeten anders nu, en dat zet van alles in beweging. Al denk ik tijdens het schrijven voortdurend nog aan Tom.

Wat zou hij nu denken en zeggen? Vind ik wel fijn. Dat hij nog zo aanwezig is.”

Hoe hebben jullie afscheid genomen?

— “Tom was niet zo goed in afscheid nemen. Kort voor hij stierf, op 4 augustus vorig jaar, was ik nog eens op bezoek. Ik voelde dat het wel eens de laatste keer kon zijn dat ik hem zag. Ik dacht: ik moet toch iets zeggen. Zelf bleef hij het altijd liever over muziek hebben, en over optredens waar hij van had gehoord, allesbehalve over zijn ziekte. En toen zei ik: ‘Ik hou van je.’ En hij keek heel blij en ik gaf hem een kus. Dat was het. Dat voelde wel een beetje als een afscheid.”

“Al blijft hij me dus heel nabij. Ook op podium. Tom kon me heel goed geruststellen. Als ik nerveus was, keek ik naar hem en gaf hij me een knikje. Dat hielp altijd. Ik heb besloten om het gewoon nooit meer te zijn nu. Nooit meer zenuwachtig. Gewoon aan Tom denken.”

2

“Mijn grote broer Job is ook iemand die me altijd fundamenteel heeft kunnen geruststellen. Ik heb zo’n leuke broer, en dit hier vat hem, en zijn heerlijke positiviteit, mooi samen.” Breed glimlachend neemt ze een zwart kader en houdt het me even voor. “Ziehier: een oorkonde, uitgereikt aan Job Rebergen op 27 mei 1995, voor ‘de mooiste vlaai’. Hij was toen elf, ik zeven. In ons dorp was er net een winkelcentrum geopend, en op een dag liepen wij er met ons vieren eens door. En in dat centrum was er zo’n tentje waar je werd uitgenodigd om de mooiste vlaai te maken, en mijn broer en ik hadden dat snel even gedaan. De winnaar zou in de namiddag bekend gemaakt. Mijn ouders wilden daar natuurlijk niet op wachten, dus zijn we gewoon naar huis gegaan. Maar mijn broer wou dat toch wel weten, en is op zijn eentje teruggekeerd naar dat winkelcentrum. En toen kwam hij die avond thuis. Met een gigantische vlaai en deze oorkonde. Ik weet nog hoe ontzettend blij wij allemaal waren. Dat hij die vlaai had gewonnen. En Job was zó trots (*lacht*). Ik word altijd weer blij als ik die oorkonde zie. Ik moet er ook elke keer zo hard om lachen. Dus sleep ik dat ding overal mee naartoe. Ik had het zelfs mee naar Amerika, waar we twee jaar in Kentucky hebben gewoond. Zo belangrijk vind ik het blijkbaar. Veel herinneringen vervagen, zeker in mijn hoofd. Maar dit ene moment kan ik nog zo helder voor me zien. In één scène voel ik weer hoe dat was – vroeger, met ons vieren.”

En hoe was dat, met jullie vieren?

— “Ik heb een leuke kindertijd gehad. Mijn vader was straattheatermaker. Wij woonden op een boerderij, met veel dieren. Daar verdienen we voor alle duidelijkheid geen geld mee. De dieren die bij ons woonden, waren zielige dieren. Onze pony, varkens, geiten, katten, allemaal waren ze zorgbehoevend. Mensen kwamen ons die brengen. ‘De familie Rebergen zorgt er wel voor.’ Onze ouders lieten ons verder heel vrij. We verveelden ons ook wel eens

De 8 van Roos Rebergen

eindeloos op die boerderij. Maar dat is vast ook waarom ik met muziek ben begonnen. Er waren veel stallen, zoveel ruimtes om ongezien onze gang te gaan. Mijn broer drumde, zat bij een bandje. Mijn vader luisterde altijd naar muziek. Er was dat jaarlijkse festival. Muziek kwam nogal vanzelfsprekend tot bij mij.”

3

“En zo zat ik mijn hele tienertijd door cassettebandjes op te nemen, ergens in een van de stallen waar mijn piano stond. In dit tasje zitten de enige overgebleven bandjes. **Mijn eerste demo's**, van toen ik zestien was. Zoiets.” Op het aanrecht in de keuken heeft ze de draagbare radiospeler, met cassetterecorder, van dochter Jackie gezet. Ze neemt een bandje, speelt het af. We horen enkele pianoakkoorden. Veel stiltes, veel ruis. En dan horen we een piepjonge Roos een paar keer opnieuw dezelfde zin zingen, in die eigenste klankkleur en overgave – toen al: ‘Ben je te heet gewassen?’ Roos glimlacht, ze herkent het nummer, ze vult aan. ‘Speel je koe-handel met een ander?’

“Wat ik mooi vind om te merken,” zegt ze, “is dat ik nog altijd op dezelfde manier mijn nummers schrijf. Weliswaar niet meer met behulp van cassettebandjes, wel op mijn laptop met het computerprogramma GarageBand – wat velen nogal kinderachtig vinden. Maar het principe is wel helemaal gelijk gebleven. Nog altijd schrijf ik nooit iets op. Ik neem flarden melodie en zinnen op. En zo verzamel ik allerlei stukjes die ik dan bijeenbreng. Een heel onhandige en ongestructureerde manier van werken.”

Weet je nog wat je jouw allereerste nummer heeft doen schrijven?

— “Weet ik echt niet meer. Ik heb gewoon altijd veel gezongen. En liedjes bedacht. Ik herinner me een lied over de ‘stofhuiler’, omdat ik het woord ‘stofzuiger’ niet kon uitspreken. En toen ik twaalf werd, vond ik me echt wel oud beginnen worden en moest ik dringend een band hebben. Dat werd Zippit, met een vriendin van me. Later, op mijn vijftiende, werd dat Roosbeef. Ik probeerde eerst in het Engels te schrijven, dat ging niet goed, tot een muzikant me aanraaide om het eens in het Nederlands te proberen. En toen schreef ik bijna vanzelf het nummer ‘Volle magen’. Ik heb nooit meer in het Engels geschreven. Ik voelde dat er met dat nummer iets gebeurde. Dat ik iets teweegbracht bij het publiek. En dat is waarover het voor mij eigenlijk altijd is gegaan. Ik wou op een podium staan om iets te laten gebeuren. Voor het verlegen meisje dat ik was, voelde dat podium als de vrijplaats die ik nodig had. Nog altijd geeft het me een soort van superkracht. Vorige zondag traden we op met SunSunSun in Utrecht. Ik was ziek, had slecht geslapen, we hadden ook niet zoveel gerepeteerd. Ik dacht: dit komt helemaal niet goed. Maar toen begonnen we, en alles viel op zijn plaats. Die focus die ik dan voel, dat is puur geluk. Buiten dat podium kan ik die focus zo moeilijk vinden, is er zoveel ruis, verlies ik zoveel, heb ik geen overzicht, kan ik

niets vasthouden. Maar daar, op dat podium, is er eenheid, heb ik de controle. Daar voel ik het beste in mij naar boven komen. En dat is een high die me dagenlang voort kan stuwten. Om erna wel weer diep te vallen. Maar goed. Dat heb ik ervoor over.”

Dat vallen hoort er altijd bij?

— “Toch heel vaak. Maar dat heeft er meer mee te maken dat ik mijn leven lang al moet vechten tegen de somberte. Dat is een medische aangelegenheid, zeg maar. Ik heb er al een uitvoerig traject van antidepressiva en therapie op zitten. Ik heb hoogtes en ik heb laagtes. Die uitersten horen bij mij. Ze boezemen me geen angst meer in. En ze doen me ook niets meer in vraag stellen. Ik ben blij met hoe ik leef, met Paul, met de kinderen, ik zie hen doodgraag. Ik vind het goed hoe wij dat hier aan het doen zijn. Ik zou niets willen veranderen, ik zit niet met twijfels. Ik wil geen open relatie, ik wil professioneel geen ander pad uitzoeken. Ik vind het mooi zo. En dat geeft rust. Het is het fundament dat ik nodig heb. Want in mijn hoofd zal er altijd drukte blijven. En veel verdriet. Dat is al zo lang ik het me herinner. Maar ik weet dat het alleen daar zit. In mijn hoofd. En daar weet ik intussen wel al een beetje de weg.”

4

“En nu iets luchtigs. Een rasp. **Dé rasp**. Van het merk Microplane. Je vindt ze in verschillende kleuren. Ik geef die vaak cadeau. Want: ze werkt. Ze werkt zo zalig goed. Klinkt misschien logisch, maar ik hou van dingen die het doen. In Amerika viel me dat extra op: hoe alles daar werkt. Zelfs de goedkoopster lucifers en blikopeners doen het daar. Ik kan efficiëntie heel hard appreciëren. Verder heb ik daar geen verhaal over. Ik tip ze gewoon graag.”

En wat rasp je zoal?

— “Parmezaan. Alleen parmezaan. Hebben we altijd in huis. Om de drie weken kopen we een groot stuk bij de Italiaan op de zaterdagmarkt. Paul raspt ook andere dingen. Ik niet.”

5

“En deze,” zegt ze, en ze staat even op, “**deze jeans** doet het ook altijd. Heb ik al honderd jaar aan. Dit is een heel oud Levi's-model, dat ik hier jaren geleden heb gekocht in de Abdijstraat. In een schemerige zaak die maar een jaar heeft bestaan. Maar daar heb ik ze gevonden. Mijn broek. Zwart, simpel, makkelijk, elke beweging doet ze perfect mee. Die vlekkerige verkleuring hier zat er ook al op toen ik ze kocht. Kon me niet schelen. Ik draag ze bijna altijd, of toch zeker bij elk optreden. Ze wordt zo langzaam aan te vies en te oud. Stiksels lossen. Deze knoop hier wil niet meer dicht. Maar ik blijf ze dragen, want ik vind haar opvolger niet. Ik ga altijd hoopvol een Levi's-winkel binnen. Maar voorlopig zonder succes. Die broeken van nu, zeker voor vrouwen, hebben altijd een soort

van stretch. Hou ik niet van. En ze moet zwart zijn. Ik wil precies deze. Ik zal blijven zoeken.”

Waarom moet ze zwart zijn?

— “Daarin voel ik me goed. Dat komt nog uit mijn periode dat ik alléén maar zwart droeg. Ooit droeg ik op een podium altijd jurkjes en had ik knalrood haar. Heel meisjesachtig. Op een gegeven moment wou ik iets helemaal anders. Ik wou een zwarte cowboy zijn. Met tattoos. Dat was mijn zwarte periode. En daarin ben ik zowat blijven hangen.”

Dat lijkt een beslissing die je wel vaker neemt: het roer om. Zoals je plots, of zo leek het, weg was naar de Verenigde Staten, terwijl je derde plaat *Kalf* het net zo goed aan het doen was.

— “Toen kwam er van alles bijeen. Ik was nog maar net samen met Paul, die ik nog van vroeger kende. Hij is fysicus, en kreeg de kans om in het buitenland onderzoek te doen naar zwarte gaten. Dat kon hij in Wenen doen, in Tel Aviv, of in Kentucky. ‘Kom’, zei ik. ‘We gaan naar Kentucky.’ Ik hou al mijn hele leven van countrymuziek en folk. Ik wou daar wel graag eens wonen. De zwarte cowboy in mij vrijlaten. En Paul wou dat ook. We zijn toen getrouwd - we waren nog geen half jaar samen - voor het visum. En we zijn vertrokken, ik was op dat moment ook al zwanger. Dat vertrek kwam voor mij op een goed moment. *Kalf* was uit, en ja, dat werkte goed. Maar ik wist niet wat ik daarvan moest denken.”

Omdat je het niet geloofde? Niet vertrouwd?

— “Ik deed mijn vele optredens. Ik werd op de radio gedraaid. En ik vond dat allemaal heel normaal. Ik werd er een beetje laconiek in. Of het voelde alsof ik het niet zelf was die dat allemaal deed. Alsof het over iemand anders ging. Alsof het buiten mij om gebeurde. Ik had dat eerder ook gehad in Nederland. Toen ik achttien was, begon ik daar zo'n beetje bekend te worden. En dat voelde ook al zo bevreemdend. En dan ben ik naar België vertrokken. Alsof ik weg moest om mezelf weer te gaan zoeken. Ik heb het, vrees ik, ook wel in relaties gedaan. Als alles te goed ging, was ik weg. Ik weet niet waarom. Dat patroon is nu gelukkig wel doorbroken. Die twee jaar in Kentucky hebben me daarin geholpen. We hebben het er goed gehad, maar ik heb er ook veel heimwee gevoeld. Ik ben dus heel bewust van daar teruggekeerd naar hier. Niet dat ik intussen, of met ouder worden, alle antwoorden heb. Ik vind het heel moeilijk eigenlijk, het leven. Maar ik ben wel gestopt met vluchten. Of nu vlucht ik alleen nog in mijn muziek.”

6

“Hiernaartoe.” Ze neemt haar gitaar. Een **Gibson SG**. Ze houdt hem de rest van het gesprek vast. “Ik was tweeëntwintig, ik had tot dan altijd piano gespeeld – niet goed, maar goed genoeg om liedjes te schrijven. En toen wou ik ook een gitaar. Ik had al een akoestische, maar nu wou ik een elektrische. Voor écht. Deze heb

“In mijn hoofd zal er altijd drukte blijven. En veel verdriet. Dat is al zo lang ik het me herinner. Maar ik weet dat het alleen daar zit. In mijn hoofd. En daar weet ik intussen wel al een beetje de weg.”

ik gevonden op Marktplaats, voor 500 euro, zoiets. Ze voelde instant goed. Ik begon er ook meteen liedjes mee te schrijven. En dat waren andere liedjes. Net dat vind ik zo fascinerend. Hoe een ander instrument je meteen een andere kant doet opgaan. En omdat ik het niet zo goed kan en dus niet zo goed weet wat ik doe, kan ik er ook heel vrij mee schrijven. Dat voordeel heb ik ook wel op piano. Ik kan dat beter dan gitaar, maar ik ben ook niet geschoold. Dus heb ik wel eens dingen gedaan die voor geschoolde muzikanten niet logisch voelen, waardoor ik, uit onkunde, ergens kom waar zij misschien niet zouden komen. Pascal Deweze, die zelf in alles heel goed is, heeft me daarin nog extra aangemoedigd. Om geen schrik te hebben van andere instrumenten. Omdat elk instrument iets anders doet schrijven, want je anders doet voelen. Het is goed om het al te vertrouwde soms los te laten.”

7

“Dat doet me hieraan denken. **Het rouwkaartje van Eddy Wally.** Niet om te laten zien dat ik Eddy kende, dat is ook niet zo. Maar ik ken wel zijn manager, Hugo, die ook het tekstje op dit kaartje heeft geschreven. Ik lees het je even voor. En let onderweg ook op dat compliment dat hij zichzelf geeft. (*glimlacht*) ‘Eddy’ tje waarde vriend, ik weet dat je nu gelukkig bent

“Ik heb het helemaal niet met die huidige hang naar open ruimtes. Er kwam hier eens een architect binnen en die begon meteen te adviseren om de keuken en de woonkamer open te gooien. Hoezo open? Je ziet mekaar al de hele dag!”

en wat kan een vriend meer wensen? Je lijdensweg was niet niets, maar uw wilskracht heeft alles overwonnen. Zo heb ik je altijd gekend. (...) We hebben de wereld gezien, we hebben succes gehad, en wat een succes. Je wist het juiste paard voor de kar te spannen. Je bent doorgegaan tot het gaatje van de plaat. Velen onder ons zullen nooit zo ver geraken. Vaarwel mijn vriend, het gaat je goed. Vaarwel. Hugo.’ Ja kijk, dat vind ik ontroerend. Ik heb Hugo goed gekend toen hij in Gavere nog zijn café De Manedans had. Ik had toen een lief dat in Nazareth woonde, daar vlakbij. En we gingen vaak eten en drinken in De Manedans. Hugo kookte, heel Bourgondisch, heel genereus, altijd zelfgemaakte mayonaise. En zijn dochter bediende de bar. We hebben daar heerlijke avonden en nachten beleefd. Ik heb daar ook opgetreden. Daar kwamen zoveel uiteenlopende mensen samen. En van zulke plekken

hou ik. Zo was de boerderij thuis ook. Een verzamelplek. Waar je soms uren doorbrengt met mensen met wie je anders niet in contact komt. Daar kan ik zo blij van worden. Het doet zo goed om eens uit je vertrouwde bubbel te stappen.”

Kom je er nog soms?

— “De Manedans bestaat niet meer, maar Hugo hoor ik nog wel eens. Zijn dochter ook. Dit kaartje, dat hij me zo trots heeft gegeven, hou ik altijd bij. Ik ben zo dankbaar dat er mensen bestaan die zoveel kleur geven aan de, soms toch wel, grote saaiheid van dit alles hier. Iedereen die maar hetzelfde doet en wil. Dat zulke uitgesproken figuren als Hugo bestaan, dat is voor mij een redding.”

8

“Ons huis hier is soms ook een verzamelplek. Niet in diezelfde mate, of breedte. Maar er komt hier best wel veel volk over de vloer. En als ze blijven eten, zitten ze allemaal op een rijtje op het bankje waarop jij nu zit. **Ons rode hoekbankje.** Een hilarisch zicht is dat soms. Zeker in combinatie met ons kleine eettafeltje. Heel onpraktisch allemaal. Maar voor Paul en mij was dat bankje liefde op het eerste gezicht. Het stond hier in dit huis toen we het kwamen bezichtigen. We waren al even op zoek, licht wanhopig intussen. En toen kwamen we dit huis binnen. Ik was snel enthousiast, alleen al door de vele aparte kamers. Dat deed me denken aan de boerderij, waar je ook veel afgesloten ruimtes had, stallen, hokken, schuren, waarin je je kon terugtrekken. Ik heb het helemaal niet met die huidige hang naar open ruimtes. Er kwam hier eens een architect binnen en die begon meteen te adviseren om de keuken en de woonkamer open te gooien. Hoezo open? Je ziet mekaar al de hele dag! Ik wil de deur soms even kunnen dichttrekken. Ik vind dat gezellig. Wat is daar mis mee?”

“Ik was dus al behoorlijk enthousiast over dit huis met zijn vele kamers, en toen zagen we dit bankje, en was ook Paul helemaal verkocht. We hebben de eigenares toen zelfs gezegd dat we het zouden kopen op voorwaarde dat dit bankje mocht blijven. Niet zo slim onderhandeld van ons (*lacht*). Maar we meenden het.”

Als het bankje niet had mogen blijven, dan hadden jullie het huis niet gekocht?

— “Ik denk van niet. Dat was echt een dealbreaker. Gek he? Was het omdat het ons deed denken aan een Amerikaanse diner, waar we allebei een zwak voor hebben? Ik kan het niet zeggen. Maar het moest blijven. Daar hadden we allebei hetzelfde vreemd heftige gevoel over. Dat moest dus wel iets betekenen. En dat moesten we dan maar vertrouwen.”

Met SunSunSun Orchestra bracht Roos Rebergen net de single ‘Hoe je leven moet’ uit. Op 18 oktober verschijnt de langspeelplaat, in het najaar gaan ze ook op tournee.

roosbeef.nl